

[Lønger]

frem. Justitsministeren havde et begreb i sin opregning af disse 50.000 kr. om året, som gives til fangerne, der hed »andre ydelser«. Det er, så vidt jeg kan regne ud, det største element i det samlede beløb, og derfor synes jeg, det ville have været rart at få at vide, hvad justitsministeren tænker på. Er det mad, er det drikke, er det TV-licens, eller hvad er det, der er regnet ind i dette beløb? Disse 50.000 kr., som justitsministeren nævner, svarer til noget med 140 kr. pr. dag sådan ved lidt hurtig hovedregning, og det er da i hvert tilfælde ikke alle de 788 kr. pr. dag, som det koster at have et menneske siddende i en lukket anstalt, som kommer ud på den måde, ministeren nævner.

Jeg har bemærket, at den oplysning, som vi har anført i bemærkningerne til forslaget om recidivprocenten, ikke stemmer med de seneste tal. Vi har skrevet, at recidivprocenten ligger på 70–80 pct. Nu siger ministeren, at den ligger på 50 pct. Jeg har bemærket, at de seneste tal er anderledes. Til ministerens oplysning vil jeg sige ja og nej. Der er kommet en specificeret oplysning over forskellige typer af løsladte, og recidivprocenten varierer mellem 40 og 88 pct., men med størst vægt på de grupper, der er under de 70–80 pct., som vi har nævnt.

Ellers vil jeg gerne sige tak for en rimeligt positiv modtagelse. De fleste var i hvert fald principielt positive, men hr. Torben Lund og fru Alice Faber mente, at forsøget skulle gennemføres nu. Jeg har forstået på hr. Torben Lund, at der hermed ikke ligger noget tilsagn om, at socialdemokratiet så også ville støtte en permanent ordning. Men det er jo heller ikke det, forslaget går ud på. Det går ud på at lave nogle forsøg, og jeg mener, at fangelønsordningen under alle omstændigheder må starte som et forsøg, fordi der er så mange uafklarede problemer i denne forbindelse, således som vi også nævner det i bemærkningerne til forslaget, at de faktisk ikke kan afklares på anden måde end ved, at vi kommer i gang. Derfor har jeg ikke opfattet hr. Torben Lunds tilsagn som mere vidtgående end som så. Men jeg er også tilfreds med det, som det ligger, for det er jo en tilslutning til forslaget i det mindste.

Derimod er jeg nok lidt skuffet over hr. Bernhard Baunsgaards holdning, fordi hr. Bernhard Baunsgaard ender med at konkludere på samme måde, som justitsministeren

gjorde. Hvis man forestiller sig, at forslaget trådte i kraft omkring 1. januar 1986, var det nok det, der var det hurtigst realiserbare, også selv om forslaget bliver vedtaget. Derfor burde der dermed være taget højde for hr. Bernhard Baunsgaards ønske om at afvente noget materiale fra den kommission, der sidder.

Men de bemærkninger, der er faldet, får mig også til at sige, at vi skal være varsomme med at nedsætte kommissioner. Det er sådan et trylleord, der kommer frem mange gange herinde i folketinget: når der er noget, vi ikke rigtig kan finde ud af, så må vi hellere lave en kommission. Kommissioner kan altså, som vi ser i denne sag, og som vi har set i så mange andre sager, også bruges til, at der faktisk slet ikke sker noget som helst, og det gør, synes jeg, at vi skal være meget varsomme med at vælge den løsning.

I hvert fald er jeg enig i hr. Torben Lunds bemærkninger om, at kommissionen netop kunne blive styrket og få et bedre grundlag at arbejde på, hvis man gennemførte dette forsøg, for det gælder for de mennesker, som sidder dér, som det gælder for folketingets medlemmer, at de heller ikke vil kunne udtænke en fangelønsordning, uden at der har været gennemført forsøg. Hvis der kommer noget, der hedder en fangelønsordning, når betænkningen engang foreligger, vil den uden tvivl komme til at hedde et forsøg med fangelønsordning, fordi der er så mange praktiske problemer, at det må gennemføres som et forsøg i starten. At vi så er tilhængere af det som en permanent ordning, er en anden ting, og det skal jeg gå uden om i denne forbindelse, men netop fordi jeg er overbevist om, at det vil blive resultatet – man kan ikke komme med andet – kunne man også lige så godt starte med de forsøg nu.

Jeg vil erkende, som andre har sagt, at spørgsmålet om fangeløn hører hjemme i en større helhed, men samtidig er det altså også et helt selvstændigt problem, fordi fangelønnen er den enkeltforanstaltning, der under fortsat anvendelse af frihedsstraf kan give de indsatte den største forbedring og også nedbringe recidivprocenten. De andre elementer vil VS stille forslag om ved en senere lejlighed.

I de seneste måneder har den kriminalpolitiske debat især drejet sig om udgangstilladelser og prøveløsladelser, og det er også en meget væsentlig diskussion, men det får mig